

РЕШЕНИЕ

№ 25582

гр. София, 02.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав, в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8659** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144, ал. 1 във вр. чл. чл. 160, ал. 1 във вр. чл. 197, ал. 2 от ДОПК.

Производството е образувано по жалба на „КОНСУЛТ БГ 2020“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] срещу Решение № ПИ-220/16.07.2024 г. на и.д. директор на ТД на НАП- С. Х. М., с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С240022-022-0053870/26.06.2024 г. на старши публичен изпълнител Р. Н. Д. в Дирекция „Събиране“ на ТД на НАП – С.. С постановлението, на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 във вр. чл. 195, ал.ал. 1-3 от ДОПК, по изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. на ТД на НАП-С. срещу длъжника „ИНВЕСТ 2020“ АД, на жалбоподателя е наложена обезпечителна мярка заповед върху налични и постъпващи суми по собствената му сметка IBAN: [банкова сметка] в ТЪРГАВСКА БАНКА Д АД до размера от 14 617,28 лв.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки се оспорва като незаконосъобразен административен акт, поради противоречието му с материалния закон и процедурата по издаването му. Посочените пороци не били взети предвид с решението на зам. директора на ТД на НАП- С.. Претендира деловодни разноски. Ответникът и.д. директора на ТД на НАП- С. оспорва жалбата. Претендира деловодни разноски.

Жалбата е подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, поради което следва да се

разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на административния акт по чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК:

Страните не спорят, видно е и от приобщената административна преписка, че с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С240022-022-0053870/26.06.2024 г. на старши публичен изпълнител Р. Н. Д. в Дирекция „Събиране“ на ТД на НАП – С., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 във вр. чл. 195, ал.ал. 1-3 от ДОПК, по изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. на ТД на НАП-С. срещу длъжника „ИНВЕСТ 2020“ АД, на жалбоподателя е наложена обезпечителна мярка заповор върху налични и постъпващи суми по собствената му сметка IBAN: [банкова сметка] в ТЪРГАВСКА БАНКА Д АД до размера от 14 617,28 лв. Този заповор бил наложен на жалбоподателя, който не е длъжник по изпълнителното дело, доколкото било прието, че сумите по неговата банкова сметка, „били собственост“ на длъжника по изпълнението.

Съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 1 от ДОПК постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва пред директора на компетентната териториална дирекция на НАП, а съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК, решението на директора на ТД на НАП може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя. Чл. 197, ал. 3 от ДОПК посочва, че съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121, ал. 1](#) и [чл. 195, ал. 5](#). В конкретни случаи обезпечителните мерки не са предварителни по смисъла на чл. 121, ал.1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК, поради което те могат да бъдат отменени от съда само при наличие на предходните хипотези по чл. 197, ал. 3 от ДОПК, а именно - ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, или ако не съществува изпълнително основание. Сезирият с жалба по чл. 197, ал. 2 от ДОПК съд, обаче, на основание § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, във вр. чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК, следва да провери законността на административния акт във връзка с нормите, които определят неговата валидност и ако тя се установи, то тогава съдът да провери цитираните особени изисквания на материалния закон за законността му, които се свеждат до цитираната ограничена съдебна проверка. В конкретния случай, срещу жалбоподателя не е образувано горепосоченото изпълнително дело за събиране на публични вземания. По това изп.д. , срещу друг длъжник, с постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С240022-022-0053870/26.06.2024 г. на старши публичен изпълнител Р. Н. Д. в Дирекция „Събиране“ на ТД на НАП – С. – компетентна по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ДОПК, на жалбоподателя, който не е длъжник по това изпълнение, са наложени обезпечителни мерки – горепосоченият заповор на суми по негова сметка – заповорирани са вземанията на недлъжник по изпълнението от банка, тъй като било прието, както се посочи по-горе, че сумите по неговата банкова сметка, „били собственост“ на длъжника по изпълнението. Постановлението е във форма по чл. 196, ал. 1 от ДОПК и съдържа изискванията от нормата реквизити. Обжалваното в настоящото производство Решение №

ПИ-220/16.07.2024 г. на и.д. директор на ТД на НАП- С. Х. М., с което се оставя без уважение жалбата на жалбоподателя срещу постановлението за налагане на обезпечителни мерки, е издадено от компетентния орган по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ДОПК и съгласно приложената заповед № 1149/15.04.2024 г. на изпълнителния директор на НАП. Предвид изложеното, процесният административен акт е валиден, като издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма с изискваните реквизити. Безспорното неплащането на изискуеми публични вземания налага извод за обезпечителна нужда предвид липсата на доказателства за установяване на обратното.

След като настоящият състав приема, че процесният административен акт по налагане на обезпечителни мерки е валиден, то следва да извърши проверката за законност по реда на чл. чл. 197, ал. 3 от ДОПК, който посочва, че съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Както се установи, в конкретни случаи обезпечителните мерки не са предварителни по смисъла на чл. 121, ал.1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК, поради което те могат да бъдат отменени от съда само при наличие на предходните хипотези по чл. 197, ал. 3 от ДОПК, а именно - ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, или ако не съществува изпълнително основание. По делото не се установи жалбоподателят да е представил, визираното в нормата обезпечение, нито се установи да не съществува изпълнително основание.

В конкретния случай, обаче, във връзка с разпоредбите на § 2 от ДРДОПК във вр. чл. 168 от АПК, във вр. чл. 146 от АПК и чл. 160, ал. 2 от ДОПК, които налагат преценка за законността на административния акт, следва да се приеме, че с постановлението за налага на обезпечителни мерки не е спазен законът, както в частта по чл. 209 от ДОПК, определящ срещу кой се образува изпълнително дела – длъжникът по изпълнителните основания, така и чл. 202 от ДОПК относно начина на налагане на запора – чрез запорно съобщение за вземанията на длъжника от банките, което се изпраща до последните. Недопустимо е да се налага запор на банкова сметка на недлъжник за събиране на задължения на друго лице – длъжник по изпълнението. Недопустимо и правно-неправилно е да се прави извод, че сумите по сметка на недлъжника „били собственост“ на длъжника по изпълнението. Сумите в банката са собственост само на банката, а титулярът на сметката има вземания за суми срещу банката. Вземанията за тези суми не могат да са обект на изпълнение ако не са вземания на длъжника по изпълнението. Правно ирелевантно е дали сумите в банката са преведени от длъжника. Ако се установи, че поради този превод длъжникът има ликвидно и изискуемо вземане от титуляра на сметката, то изпълнението може да се насочи срещу това вземане, но със запорно съобщение по чл. 202, ал. 2 от ДОПК, изпратено до титуляра на сметката, не и до банката.

Предвид гореизложеното, и на основание 144, ал. 1 във вр. чл. чл. 160, ал. 1 във вр. чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът приема, че жалбата следва да се уважи, като постановлението се отмени изцяло.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК на жалбоподателя следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 550 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на „КОНСУЛТ БГ 2020“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С240022-022-0053870/26.06.2024 г. на старши публичен изпълнител Р. Н. Д. в Дирекция „Събиране“ на ТД на НАП – С., както и потвърждаващото го Решение № ПИ-220/16.07.2024 г. на и.д. директор на ТД на НАП- С. Х. М..

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на жалбоподателя „КОНСУЛТ БГ 2020“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица], на осн. чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, сумата от 550 лв. деловодни разноски. Решението не подлежи на обжалване.